

El Papa Francesc declara Basílica al Santuari de la Mare de Déu de Núria, patrona del Bisbat

► El Bisbat d'Urgell comunica amb alegria que el Sant Pare Francesc, a través d'un rescripte de la Congregació per al Culte Diví signat pel Cardenal Antonio Cañizares, ha concedit a l'església del Santuari de la Mare de Déu de Núria el títol i la

dignitat de Basílica Menor. La celebració solemne de la concessió d'aquest títol de Basílica al segon santuari marià de Catalunya i que honora la patrona principal de la Diòcesi d'Urgell tindrà lloc el dissabte 29 de novembre pròxim i que la celebració estarà presidida per S. Em. el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach.

Un ramat i un pastor

Un pare de família encara jove, que no ha arribat als quaranta anys, em comentava la preocupació d'ell i la seva muller per afavorir l'apropament dels fills, de set i cinc anys, a Jesús i a la comunitat eclesial. Em recordava la seva adolescència i primera joventut. Com va viure amb intensitat la pertinença a allò que anomenava *un ramat*, que englobava l'escola, la catequesi, el centre d'esplai, la comunitat cristiana i les múltiples activitats que li oferien: formació catequètica, aprofundiment en la vida interior i la pregària, esbarjo educatiu, presència dels altres i establiment de llaços d'amistat, empreses i activitats conjuntes, participació en els sagraments, compromís en el servei gratuït als altres... Destacava també la relació amb un sacerdot, al qual anomenava *el pastor*, que els acompanyava sempre, implicat en moltes de les activitats i dimensions de les seves vides, el qual exercia un mestratge espiritual i educatiu que, segons aquest pare de família, els ajudà a créixer i a ser.

Recordava aquella etapa de la vida —el ramat i el pastor— amb goig i agraïment. Ara que viu en una altra població, lluny de l'originària, ell i l'esposa s'han integrat en la vi-

da de la nova parròquia. N'estan contents. Hi ha, però, poca activitat de *ramat*, i *el pastor* fa el que pot d'acord amb la seva edat i circumstàncies. Enyoren el que van viure i voldrien que els fills poguessin créixer sentint-se part del *ramat* i acompanyats pel *pastor*. Veuen que, com a laics, aquest moment demana el seu compromís. Han parlat amb altres pares amb circumstàncies i neguits semblants als seus i, sense angúnies, confiant en l'Esperit, s'han implicat en la vida parroquial, han començat noves activitats i revifat d'altres. Tot en mans de Déu, sense que hi falti, però, el seu esforç. Bo i no ser pastor, si et trobes un ramat al mig del camí, bé hauràs de pasturar-lo, apartar-lo del perill i, si cal, posar-lo a recer o en la bona direcció.

Aquesta és l'actitud. No deixar-se portar pel desencís ni superar per les circumstàncies. Els laics i les laiques poden fer aportacions notables a la vida de la comunitat eclesial i, de fet, molts ja ho fan. És qüestió de posar-s'hi. «Pastureu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament» (1Pe 5,2).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

Senyor, què maneu que faci jo?

El dia 15 d'aquest mes, festa de Santa Teresa de Jesús, ha començat l'any del V Centenari del naixement de la gran santa contemplativa, que durarà fins octubre de 2015. La nostra Diòcesi l'ha iniciat en comunió amb la Diòcesi germana de Lleida i els Ordes Carmelitans masculins i femenins, pelegrinant al Santuari de Santa Teresa de l'Infant Jesús a Lleida. Durant aquest Any teresià, serà a la nostra Catedral on podrem gaudir del do de la indulgència.

Santa Teresa de Jesús, en el món Teresa de Cepeda i Ahumada, o simplement Teresa d'Àvila (Gotarrendura, Àvila, 28.III.1515 - Alba de Tormes, Salamanca, 4.X.1582), va ser una santa religiosa, doctora de l'Església, mística i gran escriptora en llengua castellana, que reformà l'Orde de Ntra. Sra. del Mont Carmel fundant les Carmelites Descalces. Després de bastants anys de vida religiosa poc profunda, tingué una conversió i Déu la menà per camins de grandesa espiritual. Fundà a Sant Josep d'Àvila un convent d'estricta observança de la Regla carmelitana, que comprenia pobresa i penitència, major fraternitat en la comunitat, i conservar la solitud i el silenci. I passà la vida fundant comunitats petites i fervoroses, exemples per a tothom i llars de vida evangèlica fundades en l'Amor de Déu. Va escriure moltes obres d'espiritualitat, cartes, poesies, tractats... En destacò només dues: *Llibre de la Vida* i *Camí de perfecció*. Tot en ella fou autenticitat, unió amb Déu, oració feta d'amistat amb Crist, amor a la persona real de Jesucrist, sentit d'obediència a l'Església amb llibertat, i reforma dels costums per fer front als temps durs que li tocà de viure. I ho va viure amb alegria i amistat, amb gràcia i sentit agut de com som les persones.

Durant aquest V Centenari us proposo anar a l'essencial: **la nostra renovació espiritual**, seguint l'esperit i les petjades de Santa Teresa. Per què no ens comprometem a trobar temps per a l'oració, per viure l'encontre joiós amb el Senyor en la nostra vida? Ell no deixarà d'infondre'ns el seu Esperit, i ens disposarà per a viure amb la mateixa intensitat i entusiasme de Teresa.

Vivim uns «temps durs», semblants a aquells anys de reforma protestant (s. XVI), que sembrava el desconcert i la pèrdua de la fe en moltes persones. Per això, seguint Santa Teresa, davant la secularització ambiental i la pèrdua del sentit de Déu en la vida de molta gent, us proposo que us fixeu en Crist com a centre de la vostra vida, amb qui ens comuniquem fonamentalment per mitjà de l'oració, que «és tractar d'amistat, estant moltes vegades tractant a soles amb qui sabem que ens estima». Així mateix, davant l'egoisme que avui impera en la societat i que ha provocat tantes crisis, i davant la soledat de moltes persones, Teresa ens proposa i ofereix una vida fraterna i contemplativa. Davant el malbaratament insolidari, ens convida a viure l'austeritat, la pobresa i la senzillesa de vida. Davant l'individualisme i la falsa llibertat que oblidà la voluntat de Déu i el seu amor, us proposo la confiança en Déu. Com ella deia: Senyor, «*Vostra sóc, per a Vós vaig néixer, què maneu que faci jo?*». Que la celebració del V Centenari de Santa Teresa ens faci més Església en sortida, en camí constant cap als homes i els pobres, fonamentada en la voluntat de Déu!

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

F. XAVIER PARÉS

Tradició litúrgica catalana

La reforma litúrgica del Concili Vaticà II a les diòcesis catalanes ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de les facultats eclesiàstiques, a cura del Dr. F. Xavier Parés, professor emèrit de la FTC i de l'ISLB, rector de Sant Ot i degà del Capítol Catedral de la Seu d'Urgell.

Què va representar la Sacrosanctum Concilium per a Catalunya?

Les diòcesis catalanes la van rebre amb entusiasme perquè suposava una reforma de la litúrgia que va repercutir fortament en la vida eclesial posterior. Es van organitzar curssets, congressos litúrgics... per introduir-nos ràpidament a la nova dinàmica de més participació activa en les nostres celebracions. La llengua vernacle i els cants litúrgics van ser elements bàsics de participació.

Catalunya té una llarga tradició litúrgica...

L'Església catalana ha estat sempre pionera en el camp litúrgic. El Moviment litúrgic va entrar molt aviat a casa nostra per Montserrat, on es va celebrar el primer Congrés litúrgic l'any 1915 i encara se'n van celebrar dos més. Tenim moltes institucions litúrgiques i una llarga llista de grans liturgistes.

Quins són els reptes de la pastoral litúrgica per al s. XXI?

Hem de retornar a les fonts litúrgiques on trobem la centralitat del misteri pasqual de Crist i el misteri de l'Església. Queden pendents temes a reflexionar: ministeris, valor de l'assemblea litúrgica, sacrament de la penitència, unitat dels sacraments de la iniciació cristiana, assemblees dominicals en espera de prevere, tensions evangelització-sacraments, creativitat i fidelitat a la tradició i a la norma...

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Una fuente, no un museo

Cristo Resucitado está indisolublemente unido a su Iglesia, como se indica en la expresión agustiniana del Cristo total (cabeza y cuerpo). Por eso, un elemento importante del mensaje espiritual roncalliano hace referencia a la Iglesia; una Iglesia viva y joven, actual e implicada en el mundo: «La Iglesia no es un museo de arqueología. Es la antigua fuente de la aldea que da agua a las generaciones de hoy, como la dio a las del pasado.» Lo dijo el papa Juan XXIII, en la alocución al término de la solemne liturgia bizantino-eslava en la basílica vaticana, el 13 de noviembre de 1960.

Por eso es preciso que la Iglesia resplandezca en su esencia más genuina para comunicar la Buena Noticia al mundo de hoy. Este es el secreto de todo *aggiornamento*.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

SER PADRES

«¡No os separéis!»

No perdamos nunca de vista que ningún niño está emocionalmente preparado para afrontar la separación de sus padres.

No intente encontrar remedios mágicos para que sus hijos no se encuentren mal ante la noticia de la separación, porque estos no existen. «¡Soy demasiado pequeño para que os separéis!», exclama llorando un niño de ocho años cuando los padres le comunican que se van a separar.

Ante la separación de los padres, el problema, a grandes rasgos, acostumbra a ser doble: por un lado los hijos sufrirán el impacto de perder a uno de sus progenitores, en lo que se refiere a presencia física y continuada en el hogar; por otro, el progenitor que se quede en casa (padre custodio) tardará cierto tiempo en aprender a ejercer el papel que asumía el otro miembro de la pareja, que ya no está en casa.

Habrà, pues, un proceso de rodaje para incorporar en una sola persona las funciones domésticas que antes se repartían entre dos. Y a este cónyuge solitario le costará llegar a ejercerlas de la misma forma en que lo hacía su pareja, siendo lo más previsible que nunca llegue a hacerlo igual.

Insisto. La regla de oro para prevenir traumas infantiles en la separación es que el niño tenga la seguridad de que sus padres, por encima de todas las desavenencias que tengan entre ellos, le seguirán queriendo.

Dr. Paulino Castells
(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No encerrarse en internet

Atención, distensión, afabilidad, diferentes expresiones en los rostros de los que se concentran en un medio tecnológico portátil o fijo. «En particular, internet puede ofrecer mayores posibilidades de encuentro y de solidaridad entre todos; y esto es algo bueno, es un don de Dios.»

Los medios, especializados o no, son medios. «El deseo de conexión digital puede terminar por aislarnos de nuestro prójimo, de las personas que tenemos al lado.»

Las distracciones del camino no pueden distanciarnos de nuestro centro: el amor de Dios que se nos manifiesta, nuestra respuesta de amor; los caminos del encuentro, de la solidaridad y del servicio. «Mientras más te unes a Jesús y Él se vuelve el centro de tu vida, más Él te hace salir de ti mismo, te descentraliza y te abre a los otros.»

Al pasar por las calles normales o por las digitales no demos encerrarnos en nosotros mismos. Necesitamos amar y ser amados. Necesitamos ternura. La belleza, la bondad y la verdad de la comunicación. La preocupación por la humanidad. Escuchar a los otros, apreciar los valores inspirados desde el cristianismo; por ejemplo, la visión del hombre como persona, el matrimonio y la familia». (cf. Papa Francisco, 28/09/13, 01/06/14).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ef 4, 32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Florenci, màrtir; sant Gaudiós, bisbe.
- 28. ■ Dimarts** [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, verge i màrtir.
- 29. ■ Dimecres** [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, verge i màrtir; beat Miquel Rua, prevere salesià.
- 30. ■ Dijous** [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, màrtirs; santa Eutròpia, màrtir; santa Zenòbia, màrtir.
- 31. ■ Divendres** [Fl 1,1-11 / Sl 110 / Lc 14,1-6]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, màrtir; sant Volfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.
- 1. □ † Dissabte** [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.
- 2. ■ † Diumenge vinent**, Commemoració de tots els fidels difunts (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Leccionari «de difunts». Per exemple: Jb 19,1.23-27a / Sl 22 / Rm 14,7-9.10c-12 / Jn 14,1-6].

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

»Si presteu diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu.»

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàcia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acàcia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i del Profetes vénen d'aquests dos.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 22,20-26)

Así dice el Señor: «No oprimirás ni vejarás al forastero, porque forasteros fuisteis vosotros en Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos, porque, si los explotas y ellos gritan a mí, yo los escucharé. Se encenderá mi ira y os haré morir a espada, dejando a vuestras mujeres viudas y a vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a uno de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero, cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cuál fue nuestra actuación entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la palabra entre tanta lucha con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. Desde vuestra Iglesia, la palabra del Señor ha resonado no sólo en Macedonia y en Acaya, sino en todas partes. Vuestra fe en Dios había corrido de boca en boca, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos cuentan los detalles de la acogida que nos hicisteis: cómo, abandonando los ídolos, os volvisteis a Dios, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que os libra del castigo futuro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, formaron grupo, y uno de ellos, que era experto en la Ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la Ley?» Él le dijo: «“Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con todo tu ser.” Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: “Amarás a tu prójimo como a ti mismo.” Estos dos mandamientos sostienen la Ley entera y los Profetas.»

Jesús renta els peus als seus deixebles. Pintura d'Alfredo Moro, Museu Vaticà d'Art Modern

COMENTARI

El manament més important de la Llei

La pregunta sobre el manament més gran té, en Mateu, un aire de pregunta capciosa que no té en Marc (ni tampoc en Lluc). En Mateu la pregunta ve un cop més dels fariseus («es tornaren a reunir») que constaten que Jesús ha fet callar els saduceus. Estem en una competició a veure qui va més lluny a ensarronar Jesús. Potser per això, la pregunta no és pel «manament més important de tots» (Marc) sinó «pel manament més important de la Llei» (Mateu). La resposta de Jesús és clara encara que no tan solemne com en Marc, que addueix fins a dues vegades el text de Dt 6, 4-5 —«Xemà Ishrael»—, amb el manament (primer en boca de Jesús i després en boca del mestre de la Llei que li ha fet la pregunta, Mc 12, 29-33).

També Mateu allarga el sentit del manament més gran de la Llei a un segon manament semblant a aquell: «Estimar els altres com a un mateix.»

El final de la resposta de Jesús segons Mateu és el més sorprenent i nou: «Tota la Llei i els profetes depenen (vénen) d'aquests dos». La Llei i els profetes significa aquí que la voluntat de Déu (manaments) està consignada en l'Escriptura. En el fons vol dir el que Mateu ha qualificat com «la justícia del regne» (Mt 6,33; cf. 1,15). Ara bé, què vol dir que tota la Llei i els profetes vénen o depenen d'aquests dos? Pot voler dir que tots els manaments de la Llei estan inclosos en aquests dos. O també, que tots els manaments de la Llei es poden resumir en aquests dos. Això és nou. Però ho és de dues maneres: primer perquè al costat i en el mateix nivell del mana-

ment d'estimar Déu per damunt de tot hi ha el manament d'estimar els altres. En segon lloc, però, estimar Déu i estimar els altres és complir tota la Llei. Mateu ja ho deixa entreveure en el sermó de la muntanya quan diu: «Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; això és la Llei i els profetes» (Mt 7,12). És el mateix que diu Pau: «El qui estima el seu proïsme ha complert plenament la Llei» (Rm 13,8). I en un altre lloc: «Tota la Llei troba la seva plena realització en aquest únic precepte: estimaràs el proïsme com a tu mateix» (Ga 5,14).

El Nou Testament aprofundeix i enllaça més íntimament la resposta de Jesús quan diu: «El qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu que no veu» (1Jn 4,20).

Nova seu dels Arxius de l'Església d'Urgell

L'acte d'inauguració de la nova seu dels Arxius de l'Església d'Urgell va ser presidit, el divendres 10 d'octubre, per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives que estava acompanyat a la taula presidencial per l'Hble. Sr. Ferran Mascarell, Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya; el Director General de la Fundació "La Caixa", Sr. Jaume Lanaspá; el Vicari General d'Urgell i Representant Personal del Copríncep, Mn. Josep Maria Mauri; l'Arxiver diocesà i capítular d'Urgell, Mn. Benigne Marquès; i el Director General de l'Escola Superior d'Arxivística i Gestió de Documents (Universitat Autònoma de Barcelona), Sr. Ramon Alberch; a més de l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Il·lm. Sr. Albert Batalla.

L'Alcalde de La Seu va fer explícit el sentiment general en la seva intervenció: «Avui és un dia molt important no tan sols per al Bisbat d'Urgell i per a la ciutat, sinó també per a tot el país». Ho van corroborar les personalitats que van intervenir en la inauguració de la nova seu dels Arxius del Bisbat d'Urgell (Urgellensis Ecclesiae Archivaria), on a partir d'ara es custodiaran els fons documentals dels arxius capítular, diocesà i parroquials de la Diòcesi.

A l'espaiosa sala de la nau central de la nova seu dels Arxius, habilitada com a auditori ocasional, hi havia més d'un centenar de persones, entre les quals la Subsíndica General d'Andorra, Mònica Bonell, i la Directora de l'Arxiu Nacional d'Andorra, Susanna Vela; així com els representants de les principals institucions locals i comarcals del territori diocesà; de la Cúria diocesana, el Director del Museu Diocesà d'Urgell, Mn. Nemesi Marquès; el Director de l'Arxiu Comarcal de l'Alt Urgell, i un bon nombre de personalitats dels àmbits social, econòmic i cultural de la ciutat.

En els diferents parlaments, es va remarcar la idea que el nou arxiu és un equipament cabdal per a la conservació dels testimonis del passat que s'hi custodien, però és sobretot «un acte de futur», com va dir el Conseller de Cultura Ferran Mascarell, perquè permetrà a les generacions que vindran continuar disposant d'una font de coneixement inestimable per entendre el curs dels esdeveniments, i per contribuir al manteniment de la memòria col·lectiva «dels homes i dones que al llarg dels segles ens han anat conduint fins al present». El

Conseller de Cultura va fer un reconeixement públic a la important tasca que l'Església ha tingut sempre com a custòdia i transmissora d'aquesta memòria col·lectiva a Catalunya.

L'Arquebisbe Joan-Enric, en les paraules amb què va cloure l'acte, es va també referir a aquesta funció de l'Església com a constructora i conservadora d'una «part essencial» del patrimoni del país, i no tan sols del patrimoni monumental i arquitectònic, sinó també de tots aquells aspectes que basteixen la cultura d'un poble.

«L'Església és conscient del que ha rebut de les generacions anteriors i ho vol conservar per mantenir-lo viu i obrir-lo a la societat», va dir Mons. Vives.

«Hi ha també, al fons dels Arxius de l'Església d'Urgell, un camí de fe que recorre els documents, nombrosos i diversos, que s'hi han anat conservant des del segle IX (el document més antic del fons està datat l'any 815) fins al present; un camí que mostra com la vida dels diocesans s'ha anat conformant al compàs de les Parròquies, de les Rectories, i, en darrer terme, de la seva relació amb els sacerdots que els han anat acompa-

nyant en les vicissituds quotidianes al llarg dels temps», explicà l'Arquebisbe, que va fer l'anunci del «compromís seriós» per ampliar el Museu Diocesà d'Urgell en el futur immediat. Després dels parlaments, Mons. Vives va beneir la nova seu dels Arxius i es va poder fer una visita a les instal·lacions.

La nova seu dels Arxius del Bisbat d'Urgell està situada a l'edifici conegut com l'església dels Dolors de La Seu d'Urgell, al carrer Parc del Cadí, darrere de la Catedral de Santa Maria d'Urgell. L'edifici, bastit al costat del

Palau Episcopal, és de planta rectangular i està datat en el segle XVI, tot i que ha sofert diferents modificacions des de la seva construcció.

Les noves instal·lacions permeten reunir en un sol indret la documentació que fins ara estava repartida en diverses sales del Palau Episcopal i custodiar-la amb les condicions de manteniment i seguretat més modernes. Les instal·lacions inclouen un despatx per a l'Arxiver i una sala de lectura per a investigadors. La rehabilitació de l'edifici ha permès també la recuperació del cor i de la nau principal de l'antiga capella.

LA PLETA

Nota dels Bisbes de Catalunya sobre el moment actual

En el moment que està vivint el nostre país, els Bisbes de les Diòcesis amb seu a Catalunya exhortem els catòlics i tots aquells que vulguin escoltar-nos, a examinar acuradament, a la llum de l'ensenyament social de l'Església i a decidir amb responsabilitat com complir, si se'ns requereix, amb els nostres deures cívics i democràtics. I alhora fem una crida al diàleg, a la prudència, i a tenir presents els principis fonamentals que són els del bé comú i el respecte a les persones.

Tenim el deure de parlar perquè els catòlics formem part d'aquest poble que tant estimem, i com ens ha recordat recentment el Papa Francesc, «ningú no pot exigir-nos que releguem la religió a la intimitat secreta de les persones, sense cap influència en la vida social i nacional, sense preocupar-nos per la salut de les institucions de la societat civil, sense opinar sobre els esdeveniments que afecten els ciutadans» (*Evangelii Gaudium* n. 183).

El manament nou de l'amor que Jesús ens ha deixat, comporta estimar totes les persones i també les realitats socials. Els cristians del nostre país ens reconeixem i ens refermem en la tradició ininterrompuda de fidelitat a la llengua, a la cultura, i a les institucions pròpies de Catalunya. Per això estem cridats a ser ciutadans que contribueixin positivament al bé comú i que s'esforcin sempre a considerar els altres homes i dones d'arreu com a veritables germans. Estem cridats a promoure la pau, el respecte a les persones, el desenvolupament humà integral i els drets humans, així com a tenir una cura especial pels més pobres i els més febles de la societat.

També en aquest moment històric volem recordar la importància dels drets de totes les persones i dels pobles, la llibertat de consciència i el dret a creure i practicar la pròpia fe. Aquestes llibertats són tan im-

portants com fràgils, tal com s'ha demostrat amb massa freqüència al llarg de la història. Aquestes llibertats són absolutament essencials per a una societat democràtica moderna i cal vetllar per tal que no siguin limitades ni a Catalunya, ni a l'Estat espanyol ni en el context europeu.

Els Bisbes de Catalunya, l'any 1985 als inicis de la recuperació democràtica, en el document *Arrels cristianes de Catalunya*, que es feu seu el Concili Provincial Tarraconense de 1995, constataren la realitat nacional de Catalunya amb més de mil anys d'història, i demanaven que se li aplicés la doctrina del Magisteri eclesial sobre nacionalitats i minories nacionals.

I l'any 2011 escrivíem aquest text que en les circumstàncies actuals manté plena vigència: «Avui s'han manifestat nous reptes i aspiracions, que afecten la forma política concreta com el poble de Catalunya s'ha d'articular i com es vol relacionar amb els altres pobles germans d'Espanya en el context europeu actual. Com a pastors de l'Església, no ens correspon a nosaltres optar per una determinada proposta a aquests reptes nous, però defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles, i que recerquin amb paciència la pau i la justícia. I encorat-

gem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat. El futur de la societat catalana està íntimament vinculat a la seva capacitat per a integrar la diversitat que la configura» (*Al servei del nostre poble* n. 5).

Els laics cristians han d'estar molt presents en la societat, comproment-se en el camp de la política, la cultura, l'economia, etc. perquè res no és aliè a una Església que vol ser «experta en humanitat», com afirmà profèticament, el Papa Pau VI. Tots els cristians tenim el deure d'aportar els continguts i els valors de l'Evangelí a les realitats temporals de la societat per tal que creixi la justícia, la fraternitat, la solidaritat, la gratuïtat. Si bé això és sempre necessari, ho és molt més en aquest temps en què encara ens toca viure les greus conseqüències d'una crisi econòmica que afecta durament gran part de la nostra societat.

Desitgem que tots els catòlics segueixin participant positivament i activament en la vida pública, que fomentin el diàleg i l'entesa, i garanteixin que el missatge cristià i els seus valors impregnin la societat, en benefici de tothom.

El nostre país en aquest moment de la seva història ha de poder comptar amb la nostra oració perseverant i fidel. Per això exhortem a pregar per la pàtria, perquè Déu faci «que amb la prudència dels governants i l'honoradesa dels ciutadans, es mantingui ferma la concòrdia i la justícia, i que tinguem un progrés constant en la pau» (*Missal Romà*, pàg. 885). Així ho supliquem en la Visita Espiritual a la Mare de Déu de Montserrat, demanant a Santa Maria que «tregui de Catalunya l'esperit de discòrdia, i ajunti tots els seus fills amb cor de germans».

Conferència Episcopal Tarraconense
Barcelona, 3 d'octubre de 2014